

Olen nyt omillani Bengtskärin kallioluodolla majakassa, jonka ostin. Se on sellainen hylätty arkkitehti Florentin Granholmin suunnittelema kivimajakka, jonka venäläiset yrittivät räjäyttää jatkosodan aikana käydyssä Bengtskärin taistelussa. Kallioluodolle aallot saapuvat tuhansina valkoisina rullina jostain kaukaa. Hylättynä ja kaukana sivistyksestä halusinkin tämän paikan. Täällä pätee luonnonlait. Kaikki on sisään ja ulos hengitystä majakan ja kallioluodon ehdoilla. Sytytän lampun ja laitan majakan pyörimään. Ruosteisen kierreportaikon ylätasanteelta katselen tähtiä, jotka tuikkivat mustan kankaan läpi. Joka yö joku ampuu haulikolla kankaaseen ja valkoinen valo pääsee pieninä pisteinä valaisemaan taivasta. Herään majakan lampun moottorin ääneen. Lamppu oli sammunut, ja kallioluoto oli täynnä laivoja, jotka olivat tulleet haaksirikkoutumaan. Otin lyhdyn ja heilutin sitä kalliolla vimmatusti, mutta ei se mitään auttanut. Laivat määrätietoisesti murskautuvat kallioon, mutta niissä ei ollut ihmisiä. En voinut muuta kuin Epäillä omaa olemassaoloani. Olinko olemassa vain kallioluodolla, mutta nyt kaikki olisi turhaa: Tanja ja lapset, niitä ei oikeasti olisi ollutkaan. Majakka olisi saanut minut valtaansa ja olisin kuvitellut kaiken. Vetäydyn torniin ja katselen hämmentyneenä ylätasanteelta tähtiä ja laivojen murskautumista. Ymmärsin, että laivani oli ensimmäinen. Se oli murskautunut kauan sitten kallioluodolle ja nyt muutkin laivat olivat tulleet samalla tavalla murskautumaan. Ymmärsin, että olin sittenkin osa todellisuutta. Tänne kallioluodolle aallot saapuvat tuhansina valkoisina rullina.